

DUES EXCLAMACIONS I TRES PREGUNTES

per CONXA ADELL I CARDELLACH

La segona lectura d'avui és tan curta com una espurna; però tan espurna, que cala foc. Ens ofereix només quatre versets amb dues exclamacions i tres preguntes.

La primera exclamació és: «Quina profunditat i riquesa en la saviesa i en el coneixement de Déu!»; la segona exclamació: «Que en són d'incomprensibles els seus judicis i d'impenetrables els seus camins!».

Constatem en la nostra vida que en sabem molt poc, de Déu, que sempre ens deixa bocabadats amb cada nova albada, no solament per la bellesa de la creació, sinó també per la novetat que descobrim durant tot el dia. Aquesta admiració ens connecta amb la profunditat, la riquesa, la saviesa i el coneixement de Déu. No necessitem ser savis per entendre que, més enllà de tot, hi ha un més enllà de tot. Qui es pensi que, quan es mori, ho entendreà tot de Déu, potser s'equivoca o potser no; potser ja no necessitarem entendre ni fer preguntes. No ho sabem.

En l'evangeli d'avui, Jesús pregunta als seus companys de camí qui diu la gent que és ell, però sobretot li interessa qui és ell per als seus companys. Pere contesta ràpid des del cor, sense pensar, però Jesús li fa confiança i el situa com a pedra de fonament d'un edifici nou que ja des d'ara es diu Església.

I per què Jesús el posa de fonament? Per què ha encertat l'enquesta? No. A Pere li caldrà tota la vida per anar madurant, per això és signe de vida per a cadascun de nosaltres. Pere no és savi.

Ara és el moment de recordar les tres preguntes de la segona lectura. La primera: «Qui pot conèixer el pensament del Senyor?»; la segona: «Qui l'ha assessorat com a conseller?», i la tercera: «Qui s'ha avançat mai a donar-li res perquè li ho pugui recompensar?».

No tenim cap resposta per a aquestes preguntes, Pere tampoc.

Jesús no li dona les claus perquè ha vist que Pere és savi; les hi dona perquè ha vist la petjada del seu Pare estimat en Pere: «Sortós de tu, Simó: això no t'ho ha revelat cap home de carn i sang, sinó el meu Pare del cel». En realitat no és Jesús qui ha triat Simó com a pedra fonamental, sinó que l'ha triat el seu Pare estimat.

Jesús sí que té la resposta a les tres preguntes. Sigui pel que sigui que el seu Pare ha escollit aquella persona primària, emocional, amb actituds sovint poc assenyades, potser sorprèn el mateix Jesús. Però no dubta gens del seu Pare perquè li té confiança total i, de retop, Jesús també té aquesta confiança total en Simó dient-li: tu seràs la pedra de la meva Església.

Per això, la segona lectura acaba amb una doxologia: «Tot ve d'ell, passa per ell i s'encamina cap a ell. Glòria a ell per sempre, amén».